

OHNISKO

Počítame s vami...

máj – jún 2018

SLOVO KAZATEĽA

Letnice

ŽIVOTNÝ PRÍBEH

Boh mení nedokonalé na dokonalé

VÝROČIA

John Wesley, Charles Wesley

Téma

Duch Svätý - Kto to je?

LETNICE

(Skutky apoštolov, 2. kap.)

Svätodušné sviatky. Znie to tak veľkolepo a šonosne. Pre kresťanskú cirkev by to mal byť vždy veľký deň.

Na Letnice vznikla kresťanská cirkev. Odvtedy tu kresťanstvo je. Svätodušné sviatky sú najviac odlišné od ostatných kresťanských sviatkov. Sú spomienkou na pôsobenie duchovných síl. Skutočne, tie plamene nad hlavami učeníkov boli zvláštne, alebo aj veľký vietor, ktorý nastal v miestnosti. Ďalším prejavom pôsobenia Ducha bolo hovorenie inými jazykmi; to sa prejavilo na verejnosti v Jeruzaleme, ale niektorí svedkovia tej udalosti tvrdili, že učeníci sa opili muštom. To, čo sa my snažíme vnímať ako veľmi veľkolepú a slávnú udalosť, niekto odmietol tak, že to dehonestoval – ako prejav nemorálnych ľudí. Jedna a tá istá vec sa zrazu dala vnímať aj takto. Aj keď musím povedať, že to bol dôkaz neznalosti situácie. Učeníci, ktorí neboli učení, zrazu rozprávali cudzími jazykmi národov, ktoré tam v Jeruzaleme vtedy boli. To je ozaj zvláštna vec, keď si predstavíme, že nikto z nich nikdy v cudzej zemi nežil. Ale najväčším dôkazom zvláštnosti tohto dňa bol výsledok. Apoštol zvestovali Božie veci a Peter kázal. Prvým prejavom Ducha Svätého bolo teda kázanie. Kázeň o Kristovi, ktorého Boh vzkriesil z mŕtvych.

Jedno kázanie apoštola Petra, k tomu rozprávanie 11 ľudí o Kristovi v rôznych jazykoch

priviedlo k viere v ten deň 3000 ľudí. Nie, neboli to premyslené filozofické ťahy ani šikovnosť reči, ale skutočnosť, že títo ľudia uverili v Krista, stali sa kresťanmi a dali sa pokrstiť. Časť tejto Petrovej reči máme zapísanú a nie je v nej nič zavádzajúce. Na ďalší deň pribudli ďalšie tisíce. Ťažko to zametieme pod koberec s tým, že to bol nejaký chvíľkový fanatizmus. Celé to bolo hnutie, za ktorým *treba vidieť duchovné pôsobenie*. Úplne presne to vystihol Gamaliel, keď pred židovskou radou povedal (Sk 5,38-39): „... ak tento zámer a toto dielo pochádza od ľudí, rozpadne sa, no ak je od Boha, nebudete ich môcť vyhubiť; aby sa neukázalo, že bojujete aj proti Bohu.“

Letnice určite neboli dielom zopár nevzdelaných a nie veľmi výrečných mužov. Peter v ten deň neurobil nijaký zázrak, na ktorý by prilákal poslucháčov. Nerobil nič zvláštne. Len kázal, ale to Slovo bolo v ten deň predsa len inak oslovujúce a inak mocné. Začala sa svetu hlásať tá najradostnejšia a najúžasnejšia správa, aká odvtedy znie po celom svete: že Ježiš, ktorého Židia ukrižovali, vstal z mŕtvych a žije. Od tohto dňa povstáva cirkev. Učeníci uzdravujú, vyhánajú démonov, konajú skutky milosrdenstva. Je to dielo Ducha Svätého, Jeho prítomnosť, sú to Jeho dary a ovocie.

Ako sme na tom my? Túžime počúvať Božie pravdy a poslúchať, chceme sa učiť a me-

nit? Ľudia tej doby boli určite slabšie zabezpečení ako my. Nám v podstate nič nechýba. Máme slobodu, hojnosť, máme možnosť vzdelávať sa; k dispozícii máme Bibliu, internet, médiá. A predsa živoríme. V čom? Keď nedávame priestor možnosti obnovovať náš život vo vzťahu s Duchom Svätým. Keď naša láska a poslušnosť voči Nemu ochabujú. Možno si povieš, však som prežil/-a naplnenie Duchom Svätým. No aký je tvoj súčasný život? Žiješ zo spomienok alebo zo „živej vody“ (Jn 7,38)? Túžiš po Duchu Svätom? Vidíš zmeny vo svojom živote? Služíš Pánovi?

Učeníci Pána Ježiša zažili dve rôzne skúsenosti, ktoré navždy zmenili ich životy. Bola to Ježišova obeť na kríži a Jeho zmŕtvychvstanie. No boli tu aj Letnice, ktoré ich vystrojili do služby nesenia evanjelia, konania skutkov Božej lásky. Aj náš súčasný kresťanský život má odrážať obe tieto skúsenosti. Nielen byť pa-

Aké poverenie?

Aký je Boží mandát pre ľudí v metodistických zboroch? Zdá sa byť jasný: „*Viesť ľudí v nasledovaní Ježiša Krista, aby premieňali svet.*“ Tak je to výstižne zaznamenané v cirkevnom poriadku. Tak sme si to opakovanne uvedomovali aj na úrovni vedenia cirkvi počas výročných konferencií a jeho predsedníctvach od roku 2010 a pokúsili sme sa na to odkázať naše rozhodnutia.

A predsa to nie je také jednoduché... Nie vždy je toto proklamované nariadenie tým, čo nás metodistov naozaj motivuje v našich rozhodnutiach. Najmä v konfliktných situáciách sa radi tlačia do popredia iné priority a potláčajú tento všeobecný príkaz. Nedeje sa to len v cirkvi. Robert Quinn opisuje túto dilemu vo svojej knihe Deep Change.

Quinn rozvádza, ako si každá zriadená organizácia, či už ide o kresťanské cirkvi, sociálne inštitúcie alebo o lukratívne spoločnosti, vytvára popri tzv. „verejnom poslaní“, ktorým sa prezentuje na webových stránkach a v reklame, aj tzv. „súkromné poslanie“, ktoré

sívnym poslucháčom, ale aj tým, čo svoju vieru dokazuje poslušnosťou Božiemu Duchu, Jeho slovu a zvesti evanjelia, prinášaním dobrého ovocia.

Keď v Apoštolskom vyznaní viery vyznávame, že veríme v Ducha Svätého, veríme v zmenu, veríme v prebudenie. Ak nám to reálne chýba, volajme po Duchu Svätom, modlime sa a náš život bude zmenený, obnovený. Ak sú naše modlitby úprimné, On nás požehná svojimi duchovnými darmi. Dá nám vidieť svoju slávu a skrze nás, našu službu budeme môcť prinavrátiť k Pánovi tých, ktorí ešte blúdia vo svete. Dajme sa povzbudiť Božím slovom a neuhasínajme Ducha Svätého, dajme Mu možnosť nanovo sa rozhorieť v našich srdciach.

Otvorme sa pre pôsobenie Ducha a uvidíme zmeny a dôkazy Boha na sebe aj na iných!

Amen.

Štefánia Sklenarová

ovplyvňuje jej rozhodnutia. Quinn to vysvetľuje na príklade školy: „Verejným poslaním“ školy je vzdelávanie detí a mládeže. Avšak časom, keď treba zvážiť ťažké rozhodnutia, sa čím ďalej, tým viac natíska do popredia „súkromné poslanie“: záujmy učiteľov, rodičov, štátnych (alebo iných) investorov, verejná mienka. Čo pritom zostáva bokom? Záujem o vzdelávanie detí.

My ako Evanjelická cirkev metodistická stojíme pred mnohými procesmi zmien na úrovni miestnych zborov a k tomu ešte v napätých debatách na tému homosexuality na celosvetovej úrovni. Čo určuje vaše rozhodnutia? Žiadosti a potreby terajších členov („súkromné poslanie“)? Alebo ľudia, ktorí sú najviac marginálni, alebo dokonca mimo cirkvi, a v ktorých by sme mali prebudiť radosť, objaviť Ježiša Krista a nasledovať Ho („verejné poslanie“)? Niektoré diskusie v miestnych zboroch a v celosvetovej ECM by prebiehali ináč, keby bolo verejné poslanie rozhodujúce.

biskup Patrick Streiff
(preklad: M. Kušáková)

Boh mení nedokonalé na dokonalé

Spomienka na maminku Štefániu Procházkovú, rod. Javorovú

Už to budú dva roky, čo 27. júna 2016 odišla k svojmu Pánovi moja maminka Štefániu Procházková. Bolo pre nás výsadou, že sme jej boli nablízku v posledných dňoch a týždňoch jej života. Obzvlášť spomínam na stretnutie celej rodiny, otca a mojich bratov s rodinami okolo jej lôžka tri dni pred jej smrťou. Maminka už takmer nemohla hovoriť, na jej prianie sme spievali pieseň *Kristus má kľúč mých ďalších dní*, ktorá bola v posledných týždňoch jej obľúbenou piesňou. V modlitbe sme odovzdali jej život do Božích rúk a čítali z Písma. Bola to pre nás všetkých nezabudnuteľná rozlúčka. Na druhý deň mi maminka povedala: „Chcem zomrieť, ale neviem, ako sa to robí.“ Ja som jej na to povedal: „Neboj sa, Pán Ježiš to urobí.“

ČREPINY SPOMIENOK

Maminka vyrástla v chudobných pomeroch, bola skromná a šporovlivá. Nerada plytvala. Na druhej strane bola veľkorysá. Nikdy nešetřila, pokiaľ išlo o zbierky a dary cirkvi. Jej dary prevyšovali desiatky.

Maminka sa vydávala, až keď mala 41 rokov. Zžiť sa s novou rodinou nebolo jednoduché. Na jednej strane maminka, ktorá bola zvyknutá na určitý životný štýl a tempo, na druhej strane vdovec s tromi malými deťmi. Spoločne sme dokázali prežiť obdobia pokoja i nepokoja. Najmä v posledných rokoch sa vzťahy v rodine veľmi prehĺbili. Maminka mala rada všetkých svojich synov a nevesty.

V našej rodine bolo vždy samozrejmosťou, že nedeľa je Pánovým dňom. Nepamätám sa, že by sme niekedy vynechali nedeľnú bohoslužbu v zbere v Horných Počerniciach. Ďalšou samozrejmosťou bola pohostinnosť. Takmer každú nedeľu sme mali na obed hostí. Maminka síce tvrdila, že nerada varí, ale vždy bolo všetko pripravené. Často sa o návšteve dozvedela až vo chvíli, keď už návšteva stláčala kľučku na

domových dverách.

V posledných rokoch bola maminka veľmi háklivá na ohováranie a negatívne reči. Pokiaľ niekto v jej prítomnosti tak hovoril, dokázala sa veľmi striktno ohradiť. Stále počujem to jej: „Nehovorme tak, už o tom nehovorme.“

Čím bola maminka staršia, tým viac jej ležala na srdci misia a zvestovanie evanjelia Ježiša Krista. Často hovorila o tom, že málo kážeme o obrátení a znovuzrození. A mala pravdu!

Z MAMINKINÝCH SPOMIENOK:

Často sme nemali jedlo

Narodila som sa rodičom Paulíne a Františkovi Javorovcom 20. 12. 1922. Bola som druhé dieťa, mala som päť súrodencov. Boli sme chudobní a rodičia sa museli obracať, aby nás uživil. Otecko bol záhradníkom, pestoval zeleninu. Pole si prenajímaj, pretože nemal vlastnú pôdu. Až neskôr, keď sme pomáhali a pracovali na poli, rodičia si mohli kúpiť vlastnú pôdu (ktorú nám neskôr komunisti znárodnili). Pamätám sa na krízu, ktorá bola v roku 1928. Maminka išla ráno na trh predávať a hovorila nám: „Deti, musíte počkať, kým niečo predám, potom vám kúpim zemle na raňajky.“ Tak sme trpezlivo čakali, kým nám maminka kúpi pečivo. Mlieko nebol problém, pretože sme mali kozu a mlieko od nej bolo výborné. Bolo to naozaj ťažké obdobie. Vôbec sa na to nesťažujem, ba práve naopak. Viem, čo je to „hojnosť mať aj núdzu trpieť,“ ako hovorí apoštol Pavel.

Do školy som chodila rada. Keď sme ukončili školskú dochádzku, otecko nás zamestnal v záhradníctve. Potreboval našu pomoc. Práca v záhradníctve bola veľká drina. Ale pracovať sa muselo. Od svitu do mrku. Jedine tak bolo možné zabezpečiť si na živobytie.

Židovské deti a metodistka

Raz v nedeľu doobeda, keď bola maminka na trhu, sme si my deti krátili čas behaním po

ulici. Ufúľané, ako to býva, keď niet dohľadu. Naraz nás oslovila neznáma žena a pozvala nás do zhromaždenia. Nepamätám sa, či sme s ňou išli, pravdepodobne áno. To, že si nás všimla, sa mi jasne vybavuje. Táto sestra sa volala Tereza Miháliková. Moji rodičia, pôvodne katolíci, sa prostredníctvom nás detí zoznámili s rodinou sestry Mihálikovej, ktorá celú našu rodinu neskôr priviedla do zboru. Dnes viem, že to všetko bolo v Božej ržii. Po pozvaní do spoločenstva zboru sme celá rodina začali chodiť do zhromaždenia na bohoslužby. Zbor v Seredi bol pomerne malý.

Tí, čo nás poznali a vedeli, že chodíme do zboru, najmä rovnako staré deti, na nás posmešne volali: „Baptista, baptista.“ Na Slovensku to znamenalo hanlivý názov – proste zradili sme svoju katolícku vieru. V škole ma rodičia odhlásili z vyučovania náboženstva. Židovské deti a ja metodistka sme vždy počas vyučovania katolíckeho náboženstva odchádzali z triedy.

Od svojej mladosti som verila, že Boh je, že existuje, ale že je mojím Spasiteľom, osobným Záchrancom, to mi ešte nebolo dané. Často som si hovorila v duchu: Veď ja verím, viem, že Boh je, že Kristus zomrel za mňa. Ale nestačilo to, aby som získala istotu spasenia. Mať istotu, že som Božím dieťaťom, znamená: prijať vieru odpustenia, uveriť celým srdcom, že Pán Ježiš osobne zomrel za mňa.

Mládež zapálená pre Božie veci

V roku 1947 som sa po prvýkrát stretla s bratmi a sestrami z celej Metodistickej cirkvi. Brat Slávik ma vzal do Prahy na Výročnú konferenciu. Zoznámila som sa vlastne s tým, ako to v cirkvi funguje. Musím povedať, že celé spoločenstvo na mňa veľmi zapôsobilo. Cítila som sa medzi delegátmi dobre. Ja som zastupovala naše sestry zboru v Seredi. Aj mladí ľudia na konferencii sa stali pre mňa príkladom. Boli takí zapálení pre Božie veci! To na mňa silne zapôsobilo. O rok neskôr v roku 1948 sa konala „Letná škola mládeže“. V histórii cirkvi sa po prvýkrát jej usporiadatelia rozhodli, že sa bude konať v Horných Počerniciach. Pozva-

nie na účasť ma zlátkalo. Išla som a dodnes to neľutujem. Tam, práve tam ma oslovil Pán skrze Ducha Svätého a vďaka tomu nastal v mojom živote obrat. Prijala som Božie odpustenie, nový život z viery. Pán Ježiš sa stal mojím osobným Spasiteľom. HALELUJA!

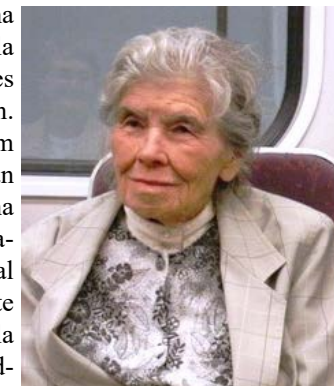
Potom mi jedného dňa brat Jirka Šperl napísal, či by som nešla na fakultu – na dvojročné štúdium teológie, ktoré sa vtedy otvorilo. Samozrejme, nebolo to ľahké rozhodovanie. Som obyčajné, skoro vidiecke dievča. Budem mať na to? Božie myslenie však bolo iné. Prihlásila som sa, potom prišiel ústny pohovor a ja som s Božou pomocou obstála. Prijali ma.

I vonkajšia situácia napomáhala, aby som bez výčitiek svedomia mohla opustiť svojich rodičov. Otecko už nemal toľko pôdy, komunisti kus poľa zabrali na výstavbu továrne na kávodiny, a tak práce v záhradníctve zvládal s pomocou sestry Aničky.

Po dvojročnom absolvovaní nastal ďalší problém. Politická situácia sa menila. Otvorenosť náboženstvu vystriedal v päťdesiatych rokoch opačný smer. Vyučovanie kresťanského náboženstva v školách sa stalo nežiaducim. Moja príprava na službu deťom v škole bola zrazu na nič. Čo teraz? Pán si použil moju priateľku sestru Irenku Jelínkovú z Jednoty bratskej. Ona zariadila moje civilné zamestnanie poštovej úradníčky v Štátnej banke Československej, kde som vydržala až do odchodu do dôchodku.

Túto spomienku na maminku som napísal zároveň ako svedectvo o Božej milosti, ktorá nedokonalé mení na dokonalé. Božie cesty sú nepochopiteľné a iné ako cesty človeka.

Petr Procházká
Autor je superintendentom ECM v Českej republike.
(red. krátené)

Duch Svätý – kto to je?

Začnem trochu humorne. Duch Svätý je niekto veľmi dôležitý, pretože kvôli Nemu sa v roku 1054 rozdelila cirkev na západnú a východnú. Rozchod to veru nebol pekný. Došlo k vzájomnej exkomunikácii a rozkolu na mnoho storočí. Dôležitú úlohu v tomto spore zohralo slovo *flioque*. Pokým východ tvrdil, že Duch Svätý pochádza len od Otca, západ pridával do vyznania viery už spomenuté slovo, ktoré znamená, že Duch Svätý pochádza i od Syna. Samozrejme, išlo najmä o iné dôvody. Bolo to vzájomné odcudzenie sa obyvateľov oboch častí Rímskej ríše, jazykové bariéry, spory o autoritu pápeža, liturgická

Dodnes sú medzi niektorými kresťanmi spory o to, kto je Duch Svätý a ako pôsobí.

prax. Dodnes sú medzi niektorými kresťanmi spory o to, kto je Duch Svätý a ako pôsobí. Ešte si živo pamätám, koľko trápenia a koľko rozde-

lenia medzi kresťanmi spôsobilo kedysi učenie o Duchu Svätom. Bolo to najmä preto, že išlo o teoretický spor. Je ten, kto bol pokrstený Duchom Svätým, pravým kresťanom v porovnaní s tým, kto túto skúsenosť nezažil?

Písmo hovorí, že Duch Svätý vane, kam chce (Jn 3,8), a my môžeme ťažko presne opísať Jeho pôsobenie, pretože je veľmi rozmanité. V každom prípade veríme, že Duch Svätý nie je len akousi mocou, ale živou Bytosťou. Bytosťou, ktorá koná, komunikuje, môže byť zarmútená alebo potešená. V Biblii sa o ňom píše už v druhom verši. Zem bola ešte plná chaosu a bez svetla, ale nad vodami sa vznášal Boží duch (Gn 1,2). Preto mohlo tvorenie sveta pokračovať. V Starom zákone zostupoval Boží duch na niektorých ľudí v konkrétnom čase, aby im dal schopnosť zmocniť sa úloh, ktorú dostali od Boha a ktorú by sami zvládnuť nemohli. Bývali to králi, proroci, sudcovia. Spomeniem len jeden príklad z mnohých: Celý

Midján sa spolu s Amalékom a synmi východu spojili a zaútočili na Izrael. Len ťažko si vieme predstaviť to ohromné množstvo bojovníkov a neskonalú presilu. Text Knihy sudcov pokračuje vetou „Vtedy zostúpil duch Hospodinov na Gideona...“ (6,34). Stačilo 300 mužov a celá nepriateľská sila bola rozprášená.

Sú okolnosti ako chaos sveta či presila nepriateľa. Okolnosti, za ktorých sa zdá, že to máme spočítané a nečaká nás nič iné ako porážka. Ale prítomnosť a konanie Ducha Svätého prináša zásadný zvrät. Preto znie z textov Písma stále pripomenutie: „Nie silou ani mocou, ale mojím Duchom.“ (Zach 4,6) Nespoliehaj sa na vojnové vozy ani na svoje schopnosti, ale na Hospodina! To platí dodnes.

V Pánovi Ježišovi sa naplnilo Ezechielovo proroctvo – „Dám vám nové srdce a nového ducha do vášho vnútra.“ (Ez 36,26) Žijeme v dobe, keď Boží Duch nespočíva len na niekoľkých vyvolených, ale na každom Božom dieťati. Došlo k zásadnej zmene. Boh sa presťahoval. Pre starozákonného človeka platila jedna istota: Pokiaľ sa chceme stretnúť s Bohom, musím ísť do chrámu. Tu mi kňaz prostredníctvom obety, ktorú prinesiem, sprostredkuje odpustenie hriechov a stretnutie s Bohom.

Chrám dnes nestojí a už pred jeho zbúraním sa Boh presťahoval. On býva v našich srdciach skrze Svätého Ducha. Aj napriek tomu každý človek, i neveriaci, má skúsenosť s Duchom Svätým, hoci o tom nevie. Duch Svätý totiž ukazuje svetlu, v čom je hriech. Hovorí prostredníctvom svedomia. Privádza k pokániu. Najväčším hriechom je podľa Pána Ježiša nevera. Je to Duch Svätý, ktorý nás vedie k Pánovi

Prítomnosť a konanie Ducha Svätého prináša zásadný zvrät.

Je to Duch Svätý, ktorý nás vedie k Pánovi Ježišovi, takže v ňom spoznáваме Spasiteľa.

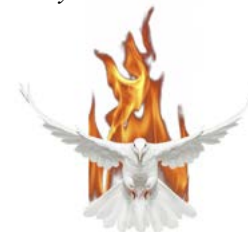
Ježišovi, takže v ňom spoznáваме Spasiteľa. V okamihu uverenia sme sa znovuzrodili skrze Svätého Ducha. V živote každého Božieho dieťaťa pôsobí Duch Svätý. I napriek tomu Pán Ježiš nabádal svojich nasledovníkov, aby sa modlili za Ducha Svätého, pretože také modlitby Boh vypočuje a dáva svojho Ducha tým, ktorí Ho oň prosia.

Po oslávení Pána Ježiša bol na učeníkov vyliaty Duch Svätý. Naplnilo sa, čo prorokoval Ježiš: „... Ten vás naučí všetko a pripomenie vám všetko, čo som vám hovoril.“ (Jn 14,26) Preto Peter spolu s Jedenástimi mohol vyjsť do ulíc a s odvahou vykladať starozákonné proroctvá a vzťahovať ich na Ježiša. Keď sa ho poslucháči pýtajú, čo majú robiť, počujú jasnú odpoveď: „Kajajte sa! A nech sa každý z vás dá pokrstiť v meno Ježiša Krista na odpustenie hriechov. A

prijmete dar Ducha Svätého.“ (Sk 2,38) – Boh ponúka Ducha Svätého. Jeho plnosť. Je na nás, aby sme Ho nezarmucovali svojím hriechom, ale naopak, po ňom túžili.

Pavel Hradský

Autor je podpredsedom Rady českej oblasti ECM. Kazateľom je od roku 2004. Slúžil vo farnostiach Horní Počernice a Praha 2, v súčasnosti pôsobí v Třeboni. Je ženatý, má tri dospelé deti a štyri vnúčatá.

Spomienka na Charlesa Wesleyho

„Pamätajte na tých, čo vás viedli a hlásali vám Božie slovo. Dobré si všímajte, aký bol koniec ich života a spôsob života a napodobňujte ich vieru.“ (Heb 13,7)

V rámci slávnostných veľkonočných bohoslužieb sme si v našom cirkevnom zbore pripomenuli 230. výročie úmrtia Charlesa Wesleyho (* 18. 12. 1707 – † 29. 03. 1788). Charles Wesley bol bratom anglikánskeho kňaza a zakladateľa metodistického hnutia Johna Wesleyho. Započúvali sme sa do jeho životopisu, ktorý nám prečítala sestra Magdaléna Čisárová, farská vedúca laikov, a do jednej z jeho najznámejších skladieb „And Can it be“, ktorú zložil po svojom duchovnom obrátení; na husliach ju zahrála sestra Pavlína Ružovičová.

Čo určite stojí za povšimnutie, je, že veriaci rímskokatolíckej, anglikánskej a metodistickej cirkvi naplnili 3. 12. 2017 rímsku baziliku sv. Pavla chválospevmi, ktoré napísal Charles Wesley. Stalo sa to na ekumenickej bohoslužbe pri príležitosti 310. výročia narodenia Charlesa Wesleyho. Kardinál Walter

Kasper, predseda Pápežskej rady pre napomáhanie jednoty kresťanov, ktorý viedol bohoslužbu, poznamenal, že „práve prostredníctvom týchto hymnov môžu katolíci spoznať a oceniť“ tohto muža viery.

Reverend John Barret, vtedajší predseda Svetovej metodistickej rady, na margo podujatia povedal, že „Spievať chválospevy v Ríme s ekumenickým zhromaždením bolo skutočným duchovným zážitkom.“ a dodal: „Myslím, že Charles Wesley by bol nadšený, pretože svoje piesne nenapísal iba pre metodistov, ale pre všetkých kresťanov.“

Ďakujeme Pánu Bohu za možnosť pripomínať si nášho velikána metodizmu a za jeho dielo. V čom nám môže byť Charles Wesley príkladom? Predovšetkým v tom, že bol pokorným a Bohu verne oddaným služobníkom. Že mal svoj cieľ pred očami a tomu ostal verný: osláviť Boha darom, ktorý od Neho dostal – svojimi skladbami, piesňami a pevnou vierou vo vzkrieseného Ježiša Krista.

Prežili sme radostný a požehnaný čas.

Ivan Lukáč
Bratislava-Staré Mesto

20. výročie CampFestu téma: PREMENIŤ

Po dlhej zime prichádzajú nové veci. V organizačnom tíme už teraz pripravujú všetko, aby bol tohtoročný CampFest špeciálny – bude to totiž jeho jubilejný 20. ročník. Na tradičnom mieste, v tradičnom čase uprostred leta: 2. – 5. augusta 2018.

Na Ranči Kráľova Lehota bude znieť ústredná téma PREMENIŤ. Minulý rok na záverečnom programe CampFestu otvorili tému „Cena premeny“. Kristus zaplatil za moju osobnú premenu tú najvyššiu cenu, na kríži. Zaplatil svojím životom. Tú cenu zaplatil dobrovoľne, pretože nikto iný by ju zaplatiť nemohol. Táto cena bola dosť vysoká na to, aby premenila nielen jednotlivcov, ale dokonca celé rodiny, skupiny a komunity. Veríme, že premena každého jednotlivca sa deje v kontexte širšieho Božieho plánu, v ktorom sme práve my jednotlivci často kľúčovým medzičlánkom.

Števo Beňa (riaditeľ CampFestu) spolu s organizačným tímom vysvetľuje výber témy ďalej takto:

„Niekedy sa naše duchovné aktivity začínú točiť výrazne okolo osobnej premeny. Množstvo

vyučovaní a sústredenia sa snažíme aplikovať na premenu nášho srdca, postojov, charakteru a myšlienok. Veríme tomu, že Pán Boh snívá o premene, ktorá má širší záber než je naše srdce. O premene, ktorú môžeme reálne vnímať, vidieť na uliciach, v školách, na pracoviskách... O premene, ktorú môžeme zažívať spolu a ktorá koniec koncov mení aj naše srdcia.“

Pre jednoduché pochopenie myšlienky CampFestu 2018 sa dá pomôcť dvomi otázkami:

1. Čo by si chcel zmeniť vo svojom najbližšom okolí?

2. Čo si myslíš, že by Pán Boh chcel zmeniť v tvojom najbližšom okolí?

Pre veľký záujem a rekordne rýchlo vypredané lístky v 1. – 3. predplatnom sú momentálne k dispozícii vstupenky v 4. predplatnom, a to vo výške 29 € na celý CampFest. Súčasne prebieha aj registrácia dobrovoľníkov. Podmienkou je vek min. 16 rokov a voľno v termíne príprav (28. 7. – 6. 8. 2018). Viac informácií nájdete na webe: www.campfest.sk.

Text: Michaela Paštrnáková

Oficiálny web: www.campfest.sk

CampFest – open Air Music Festival (OFFICIAL)

Obohacujúce stretnutie v Anglicku (24. – 28. 2. 2018 Hoddesdon)

Konferenčné stredisko High Leigh
Na stretnutí sestier v Maldone

Britské metodistky majú už niekoľko rokov na srdci službu ženám u nás na Slovensku. Pred rokmi pozvali na svoju konferenciu sestry Rachel Zacharovú a Svetlanu Kömíves Francisti, aby sa o nás viac dozvedeli a nadviazali s nami kontakt. Následne štyri z nich navštívili Slovensko a so sestrami zo Slovenska sa stretli v Drahňove.

Konferencia v Anglicku sa konala v bývalom šľachtickom sídle, ktoré dnes funguje ako konferenčné centrum pre rôzne cirkvi. Témou bolo „Tvorenie pokoja“, ktorou nás sprevádzala Dr. Jill Barber z Inštitútu metodistického dedičstva. Hoci vekové rozpätie sestier bolo medzi 70 – 85 rokov, prebiehali veľmi živé diskusie o aplikácii preberaných tém; sestry sa veľmi zaujímali aj o náš východoeurópsky kontext. Partnerstvo s nami chcú naďalej pestovať, pretože ho považujú za obojstranne obohacujúce. Posledný deň som sa nakrátko stretla aj s predsedom tejto oblasti Britskej metodistickej cirkvi.

Po skončení konferencie som mala možnosť stráviť dva dni u jednej z vedúcich sestier. Spolu so svojím manželom ma previedla po najvýznamnejších pamätihodnostiach Lon-

dýna – najmä tých metodistických (Methodist Central Hall, Wesleyho dom a kostol, kde sídli aj Múzeum metodizmu). Okrem toho sme ešte navštívili niekoľko ďalších metodistických zborov: ženské stretnutie v Maldone (na fotke), domácu skupinu a ďalšie dva zbory, kde som mala možnosť rozprávať o metodizme a práci žien na Slovensku.

Môj pobyt bol veľmi podnetný aj pre mňa osobne, pretože som navštívila miesta, o ktorých som tento semester veľa čítala v Dejinách na Methodist e-Academy. Zároveň som lepšie spoznala britský kontext metodizmu dnes, v ktorom cirkev čelí úplne odlišným, ťažkým výzvam zo strany spoločnosti. Budem preto metodistov v Anglicku aj ja nosiť vo svojich modlitbách a vyzývať naše sestry, aby sa tiež za nich modlili.

Som vďačná britským sestram za pozvanie a za možnosť hovoriť o našich radoostiach i starostiach na Slovensku. Verím, že naše spojenie bude pretrvávajúť aj v budúcnosti.

Gabriella Kopas
vedúca práce žien SO ECM

Mocná pevnosť je náš Boh (2. časť)

V minulom čísle sme písali, ako Boh povolal do služby evanjelistu syna farmára. Billy, celým menom William Franklin Graham, sa obrátil na jednej evanjelizácii ako 17-ročný. V roku 1949 sa zosobáčil s Ruth Bellovou. Po dvoch rokoch kazateľskej služby v baptistickom zbore začal Billy organizovať evanjelizácie.

Billyho Grahama poznal celý svet. Ale aká bola jeho rodina? „Bez podpory a povzbudenia Ruth by moja služba nebola možná,“ povedal Billy. „Boli sme povolani Bohom ako tím.“ Svoju manželku považoval za svojho najväčšieho duchovného poradcu. Nikto iný nemohol znášať ťarchu, ktorú niesla ona. Keď mohla, cestovala s ním. Inak prijala úlohu byť v pozadí a vychovávať ich päť detí (o tom vyšla v slovenčine jej úprimná a veselá kniha *Dlho som mlčala, pozn. redakcie*). Tráviť čas spolu doma bolo vždy dôležité. Preto nad krbom visí nápis: Mocná pevnosť je náš Boh. Ich domov bol zasvätený Bohu tak ako ich životy a táto veta bola silnou pripomienkou toho.

Ich dcéra Anne nedávno povedala: „Videli sme, ako rodičia žili. Milovali Boha a žili v manželstve viac ako 63 rokov. Ich závislosť od Boha bola viditeľná – mama svietila dlho do noci, študovala svoju Bibliu a modlila sa. Ona nekázala, ona žila. Jej život bol evanjeliom. Otec bol doma taký istý ako na evanjelizáciách alebo v televízii: láskavý a milý. Otec, ktorého svet videl ako veľkého muža a veľa ľudí ho žiadalo o modlitbu a radu, často kľáčať na kolenách a pokorne prosil Pána o Jeho vedenie. Aj pred evanjelizáciami sa modlil v slzách na kolenách. Naučili sme sa, že modlitba a hľadanie Boha nie je známkou slabosti, ale znakom sily.“

Prezidenti USA uznávali vplyv Billyho Grahama a veľakrát ho prosili o radu a modlitby; bol ich poradcom a priateľom. Ako veľmi

ich ovplyvnil nielen on, ale aj jeho rodina, písali viacerí prezidenti v deň jeho úmrtia. Jeden prezident opísal, ako Boh začal na ňom pracovať cez Billyho priateľstvo. Vďaka

ka jeho starostlivosti a vyučovaniu prestal piť a začal žiť život viery. Jeho kázne mala v obľube aj britská kráľovná Alžbeta II. Z kazateľnice Národnej katedrály vo Washingtone tri dni po teroristických útokoch z 11. septembra 2001 Billy Graham prehovoril k šokovanému národu upokojujúce, povzbudzujúce Slová.

Jeho evanjelizačná služba bola veľká. Keď sa ho pýtali, ako je možné, že sa obracia toľko ľudí, Billy povedal: „Sú to predovšetkým modlitby veriacich ľudí, pôsobenie Ducha Svätého a moc Božieho slova.“ A k tomu dodal veľmi dôležitú vetu: „Ak chcete zničiť moju službu, tak chváľte mňa! No iba Pánu Bohu patrí chvála, česť a sláva... Jemu, ktorý chce dať svoju milosť, aby došlo k prebudeniu v našej súčasnej generácii...“ Chcel, aby sa cirkev stala pre obrátených skutočným domovom duchovného života. Zdôrazňoval, že je to spoločná práca.

Na jeho evanjelizáciách bol dôležitý spev. Dlhé roky spieval veľký spevokol a nikdy neschmela na záver chýbať pieseň: *Just As I Am (Tak jaký jsem, ač nemám nic, však že mi krev Tvá kyne vsťric. A že mě voláš víc a víc, Beránku Boží, k Tobě jdu...)*.

Raz Billyho oslovili, či by nedal možnosť, aby hrali súčasne hudobné skupiny; aby ich

hudba pritiahla mladých. Napriek odrádzaniu dlhoročných poradcov on súhlasil. A tak sa v roku 1994 v Clevelande v Ohiu konala konferencia, na ktorej sa zúčastnilo niekoľko kresťanských rockových a rapových skupín. Prišlo 65 tisíc ľudí, ktorí mali menej než osemnásť rokov a prvýkrát v živote počuli evanjelium Ježiša Krista; to zmenilo ich život. Po kázni prišlo na výzvu dopredu veľa mladých ľudí.

A ako na Billyho Grahama spomínajú niektorí zo známych spevákov?

Toby Mac: Bol som pozvaný na mnohé festivaly spolu s doktorom Billym Grahamom (hoci nám povedal, aby sme ho volali Billy). Bola to pre mňa česť dostať takú príležitosť. Vždy ma oslovilo, ako slúžil. Pokora, dobrota, milosť sú slová, ktoré mi okamžite prídu na myseľ, keď si na neho pomyslím. Zostane pre mňa veľkým vzorom, hrdinom viery. Bude mi veľmi chýbať, ale nielen mne, aj nášmu národu a dokonca celému svetu. Som rád, že vo viere môžem počuť chór, ktorý v nebi spieva: „Vitaj doma!“

Kirk Franklin: Na začiatku svojej kariéry som mal neuveriteľnú príležitosť cestovať s týmto mužom, stáť na štadiónoch, keď tisíce počúvali evanjelium Ježiša Krista. Bol ženatý viac ako 60 rokov, bol charakterný, bezúhonný a zaujímal sa o VŠETKÝCH ľudí. Prial by som si byť aspoň jeho tieňom...

Cece Winans: Billy Graham bol jedným z najväčších veľvyslancov Krista, akého som kedy stretla! Spievanie na jeho evanjelizáciách patrilo medzi najdôležitejšie v mojom živote!

Gloria a Billy Gaitherovci: Svet stratil priateľa stratených, nositeľa nádeje a hlas volajúci na púšti: „Čiňte pokánie, lebo sa blíži Božie kráľovstvo.“ Zmlknutie tohto silného hlasu je výzvou všetkým veriacim, aby vyplnili vo svete prázdne miesto po službe tohto známeho evanjelistu.

Keď sa syna Franklina jeden redaktor opýtal, čo bude mať napísané svetoznámy evanje-

lista na hrobe, povedal, že otec si tam prial mať len jedno slovo: kazateľ. Ďalej povedal, že jeho otec bol jednoduchý kazateľ, ktorý kázal jednoduché posolstvo a bude mať aj jednoduchú truhlu, vyrobenú väzňami. Ruth sa dlho venovala väzňom, navštevovala ich a po ich prepustení sa o mnohých starala.

Dnes sa tri dcéry, dvaja synovia a aj niektoré vnučatá aktívne podieľajú na službe šírenia evanjelia, ako evanjelisti, misionári, spisovatelia... Obľúbenú Billyho pieseň *Just As I Am* (Taký, aký som) hral na poslednej rozlúčke 2. 3. 2018 jeho dlhoročný priateľ, spevák a hudobník Michael W. Smith. Evanjelistu Billy Graham odišiel do večnosti ako 99-ročný. Na pohrebe hovorili svedectvá všetky jeho deti a syn Franklin kázal Božie slovo.

Dcéra Anne Grahamová Lotzová, ktorá je evanjelistkou a spisovateľkou, na svojom Facebooku napísala:

Hoci ockov hlas stíchol, som presvedčená, že Božie posolstvo, ktoré hlásal, bude aj naďalej znieť. Modlím sa, aby mnohí pastori, učitelia, evanjelisti, ale aj obyčajní muži a ženy povstali a odovzdávali túto zvesť ďalej tým, s ktorými sa stretnú. A to je posolstvo skutočnej nádeje do budúcnosti, lásky potrebnej pre súčasnosť a odpustenia vzhľadom na minulosť.

prípr. Milena Belková

Dominik Procházka,
31 rokov,
veľká rodina ☺.

9-ročný

Odkiaľ pochádzate, z akej rodiny?

Pochádzam z rodiny Procházkovej a mám tri sestry: Lenku, Danu a Kamilu.

Ako vás ovplyvnili vaši rodičia?

Mal som perfektné detstvo, nikdy mi nič nechýbalo. Zo strany otca som mal vždy vzor vzdelávať sa; to sa snažím robiť aj dnes. Verím, že konštantné učenie prinesie človeku rast v mnohých oblastiach. S mamou som zažil taktiež veľa situácií a ukázala mi, že sa dá komunikovať aj milo, čo sa občas podarí aj mne ☺. Vďaka otcovej odvahe učiť sa anglicky som mal možnosť spoznať v mladom veku ľudí z amerických misijných zájazdov a zdokonaliť sa v angličtine a taktiež vycestovať za oceán; to veľmi ovplyvnilo môj život. Videl som, že existuje aj iný štandard ako ten slovenský (doplňte si každý, čo uznáte za vhodné).

Čím ste chceli byť, keď ste boli malý?

Myslím, že som chcel byť každý týždeň niečím iným. Ale od detstva dodnes mám kladný vzťah k športovaniu a cestovaniu.

Vyviadli ste niečo v škole alebo s kamarátmi?

V škole okrem nie úplne excelentných známk som bol asi ako každý iný. Občas odreté kolena, nejaká poznámka, ale nič špeciálne.

Ako dlho pracujete v ECM?

Už ako malý som chodil otcovi pomáhať do

Skleneného a zúčastňoval som sa brigádnických prác. Oficiálne som začal pracovať za čias Róberta Zachara.

Čo je na vašej práci najkrajšie a čo najťažšie?

Prácu mám rozdelenú na dve oblasti: IT a nehnuteľnosti na Panenskej 10 a 12. V IT je ťažké robiť vzhľadom na obmedzený rozpočet. Vidím veci, ktoré by sa dali zlepšiť, ale vyžadujú veľké investície. Za oblasť nehnuteľností považujem najťažšiu komunikáciu s úradmi. Vybavenie jednoduchého povolenia na vymaľovanie trvá skoro tri mesiace.

Čo sa vám páči v ECM?

Páči sa mi, že nie je všetko nalinakované – priebeh bohoslužieb nemusí byť vždy presne od A po Z. Kazateľ sa správa ako človek a netreba mu bozkávať ruky.

Ako trávite voľný čas?

Väčšinu voľného času trávim s rodinou.

Ktorý predmet v domácnosti máte najradšej a prečo?

Najradšej mám chladničku ☺.

Ktoré najzaujímavejšie miesto ste navštívili?

Páčilo sa mi v Káhire. Je to úplne iný svet. Rád by som sa tam ešte niekedy pozrel.

Kam by ste chceli cestovať?

Mám v pláne navštíviť Austráliu, Nový Zéland, Čínu, Japonsko a mnohé iné.

Obľúbené jedlo?

Akékoľvek mäso.

Z čoho máte radosť? Čo vás v poslednom čase potešilo?

Radosť mám z detí, keď vidím, ako stále napredujú a bavia sa maličkosťami.

Čo by ste rád odkázali našim čitateľom?

Aby sa – tak ako deti – tešili aj z malých vecí.

Kresťanskí hrdinovia – kedysi a dnes

8. časť

Amy Carmichaelová – Záchrankyňa vzácnych drahokamov (1867 – 1951)

„Amy Carmichaelová stála na palube parníka a mávala svojmu starému priateľovi Robertovi Wilsonovi. Ako len mohla vedieť, že nikdy viac neuvidí ani jeho, ani Britské ostrovy? Bola si istá, že ju Boh povolal do Indie. Skutočne! India bola jej domovom už navždy.“

Írska misionárka je živým príkladom Božej lásky k „tým najmenším medzi nami“. Odvážne čelila krutým pravidlám kastového systému a zachránila množstvo detí z chrámovej prostitúcie. Ešte v polovici 20. storočia si chudobní rodičia získavali priazeň bohov (bolo ich v Indii viac než tisíc) tým, že dávali svoje deti do hinduistických chrámov, kde im poskytl vzdelanie a od tínedžerského veku ich fyzicky zneužívali. Úniku nebolo. Pán Boh zázračne vyvádza deti von a privádzal k skupine misionárov. Tie založili škôlky, sirotinec, školy a potom zbor a veľkú komunitu, ktorá v Dohnavure funguje dodnes.

Amy slúžila v Indii 50 rokov bez dovolenky. Trpela bolesťami hlavy a závratmi. Nikdy sa ale nevzdávala, až pokiaľ nezachránila posledné dieťa, ktoré jej Boh poslal. Zranenie chrbtice pri páde ju pripútalo na lôžko, avšak ďalej písala listy, skladala básne, piesne a napísala veľa kníh. Dostala ocenenie za službu národu Indie, no čudovala sa, prečo by mala byť ocenená za konanie Božieho diela. Mala viac než dosť odmeny v podobe lásky od stoviek detí, ktoré zachránila.

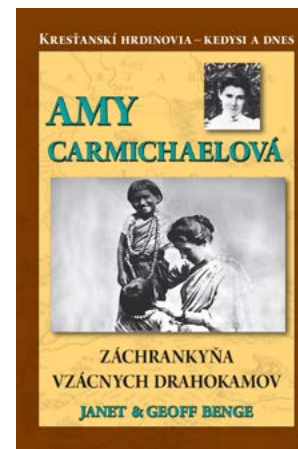
Cestovala som rýchlikom a z 10 vozňov som si sadla „práve“ do toho a „práve“ na to sedadlo, kde vedľa mňa sedeli štyria Indovia – dva manželské páry. Prihovorila som sa im, že sa zaujímam o ich krajinu a prekladám o nej knihu. Potešili sa a na otázku, či počuli o misionárke Amy Carmichaelovej, odpovedali: „Samozrejme, kto by ju v Indii nepoznal!“

Nech nás kniha povzbudí, aby sme smelšie svedčili o Pánovi Ježišovi; aby po rokoch práve o nás mohol niekto povedať, že nás poznal!

Anka Gajdošová

Kniha vyšla vo vydavateľstve ViVit, s. r. o., Kežmarok.

Zakúpiť si ju môžete na adrese: www.vivit.sk (pozn. redakcie).

... viete, čo sa stalo pred 280 rokmi?

Jeden nám veľmi známy kazateľ prežil svoje obrátenie. Bolo to večer 24. mája 1738, keď sklamaný, veľmi nerád išiel na stretnutie spoločenstva. Sklamaný preto, že sa vrátil z Ameriky, kde chcel učiť Indiánov základy kresťanskej viery, a zistil, že sám nie je obrátený. V máji 1738 v ulici Aldersgate v Londýne ktosi čítal Lutherov Predhovor k Listu Rimanom. O trištvrte na deväť, keď čítal časť opisujúcu zmenu, ktorú pôsobí Boh v srdci prostredníctvom viery v Krista, John Wesley pocítil, že sa mu srdce zvláštnym spôsobom zahrialo. Spoznal, že môže veriť Kristovi, iba Kristovi – že ho spasil –, a súčasne získal istotu, že On mu odpustil hriechy, áno, práve jemu a zachránil ho od zákona hriechu a smrti. Jeho pochybnosti zmizli. Potom verejne pred všetkými vyznal, čo práve po prvýkrát pocítil v srdci. O niekoľko týždňov neskôr začal Wesley kázať o spasení skrze vieru.

mb

Blahoželáme

Dodatočne posielame blahoželania do Sedre: sestre **Stázke Šárikovej** k 75. narodeninám a bratovi **Jozefovi Václavikovi** k 90. narodeninám.

Milí naši súrodenci vo viere, prajeme Vám veľa radosti, pokoja a Božej blízkosti v živote.

V máji patria blahoželania k 65. narodeninám sestry **Anne Pavelkovej** z trnavského zboru. *Milá sestra, prajeme Vám veľa Božieho požehnaní. Nech Vás Pánova prítomnosť sprevádza každý deň.*

Blahoželania pripravila Štefánia Sklenarová.

Kalendár ECM

8. 6. 2018

Zasadnutie Rady SO, Bratislava

22. 6. 2018

Oblasťná konferencia, Batizovce

29. 6. – 3. 7. 2018

Letný pobyt stanovákov, Račkova dolina

Spoločný čas na východe

Vsobotu 5. 5. 2018 sme u nás v Michalovciach mali Večer modlitieb a chvál. Prišla návšteva z Gerlachova, brat Ľubo Sirkovský s manželkou a spolu s nimi ďalší bratia a sestry. Bolo ich dosť, lebo prišli na štyroch autách. Z cezpoľných boli ešte brat Jirko s manželkou a sestra Svetlana s manželom. Bol to požehnaný čas svedectiev, chvál, modlitieb a dobrého Slova od brata Ľuba. Myslím, že to bolo veľmi povzbudivé pre všetkých. Aká to radosť vidieť ovocie Ľubovej práce v Gerlachove! Po oficiálnej časti bol čas aj na rozhovory spojené s občerstvením. Môžem smelo povedať a verím, že by to potvrdili aj ďalší účastníci: bola to veľmi vydatná a požehnaná akcia.

Daniel Zajac

Pozvanie na leto – pre všetkých

Úvod mesiaca júl už dlhé roky patrí jednému z najvýnimočnejších stretnutí, na ktorých som kedy bol: **stretnutiu stanovákov**. I napriek vysokému vekovému priemeru ide o stretnutie ľudí, ktorí sú veľkým povzbudením pre môj život. V posledných rokoch sa ho začalo zúčastňovať viac mladých a aj zopár rodín s deťmi; stalo sa stretnutím všetkých generácií. Stretnutie stanovákov spája ľudí mnohých cirkevných spoločenstiev a rôznych generácií. Nádherná príroda Západných Tatier v Račkovej doline v spojení s ľuďmi, ktorí už v živote

s Bohom toho veľa preskákali, prináša jedinečnú príležitosť zažiť niečo špeciálne. Skús sa pridať aj ty! Od 29. júna do 3. júla 2018.

*Pablo Absolon
oblasťný vedúci laikov*

OHNISKO

Vydáva: Evanjelická cirkev metodistická
Panenská 10, 811 03 Bratislava
Tel./fax: 02/5441 4468
Email: ustredie@umc.sk
www.umc.sk – tu sa nachádza Ohnisko
v elektronickej podobe.

ISSN 1339-2956

Mesačník Ohnisko vychádza šesťkrát v roku.
Náklady na jedno číslo sú 0,90 eur + poštovné.
Prispieť môžete na č. ú.:
SK821111000006611690036,
VS: 9172 alebo poštovou poukázkou.

Redakčná rada:
Mílana BELKOVÁ
Lenka PROCHÁZKOVÁ
Ľuboš TAGAJ
Spolupracovníčka: Mariana KUŠIAKOVÁ